

Μια μέρα μετά τις εκλογές της 21ης Μαΐου του '23

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΟΥΚΑΣ
Σουφλέρης*

Στο εκλογικό παραβάν

Εγώ ο γονιός. Εγώ ο γονιός που είπα και λέω ακόμη τόσα και τόσα στα παιδιά μου και με βαριούνται, στα τυχερά παιδιά μου, γιατί ζούνε και γιατί υπάρχουνε, γιατί επιθυμούν και γιατί μπορεί και να ονειρευτούνται. Ενώ άλλα δεν το μπορούν αυτό γιατί είχαν την ατυχία να ζούνε στη Γάζα ή να περνάει το τρένο τους από τα Τέμπη.

Εγώ λοιπόν ο γονιός, που έχω μιλήσει για πατρίδα, για ιερά, για ομορφιά και αξίες, για δημοκρατία και περιβάλλον, για συμμετοχή και πολίτες. Εγώ ο άτυχος και ανόητος, που ακόμη αγωνίζομαι για τις ιδέες μου και για το «καλό και αγαθό», τι μπορώ να πω τώρα, τι μπορώ να εξηγήσω και να ερμηνεύσω; Πού μπορώ να πατήσω για να σταθώ και να μην γκρεμιστώ εσωτερικά και πώς μπορώ να δείξω ακόμη δρόμους και παράδειγμα, να συμβουλευώ και να επικοινωνήσω;

Πώς μπορώ να ελπίσω σε εξέλιξη θετική, σε ανέλιξη προς καλύτερες σφαίρες δημόσιου και ιδιωτικού βίου και χώρου; Πώς μπορώ να ισορροπήσω μέσα μου και να προφέρω έξω μου τις έγνοιες μου για τις τελευταίες εσχαιές της πατρώας γης που ακόμη φιλοξενεί Έλληνες, όταν βλέπω να έρχεται το στέγνωμα της θάλασσας που βρέχει τα σωθικά μας, όταν βλέπω τη συρρίκνωση του αρχιπελαγικού λίκνου μας, όταν ακούω τα γκρεμίσματα των αντάρτικων κορυφών των βουνών μας;

Εγώ ο δημοκράτης (ας ελπίσουμε) πώς μπορώ να δικαιολογήσω ότι είναι συμβατό με τις μεγάλες ιδέες για ισότητα και δικαιοσύνη να σε παρακολουθούν, να σε ελέγχουν όταν μπαινοβγαίνεις στο σπίτι σου, να σου ρυθμίζουν το σώμα και να σου θυσιάζουν τις επιλογές της υγείας σου στο δήθεν κοινό καλό, που όμως φτιάχνεται κόντρα στη θέλησή σου και χωρίς να σε σέβεται.

Τι να πω για τις σπουδές και τη μόρφωση, την παιδεία και την αξιοκρατία, τις αρχές και τους θεσμούς, αν όλα μα όλα αυτά είναι απλά εργαλεία προβολής και προώθησης της ατομικής ατζέντας, της φιλαυτίας και του εγωισμού που δεν λογαριάζει πέρα από τα προσωπικά σύνορα;

Πού πήγε η πρόοδος, πού πήγε η τόλμη, πού πήγε η αρετή του λαού μας και ποιοι φάροι θα σταθούν βοηθοί πορείας για τα παιδιά μας, μέσα στα έρημα και απειλητικά πελάγη του μέλλοντος;

Γιατί με καίνε τόσο πολύ αυτή η νίκη και αυτή η ήττα; Η νίκη των πετυχημέ-

νων και ορθών, των καθωσπρέπει και φιλόδοξων κατοίκων του ευρωπαϊκού μέλλοντος και της διεθνούς κοινωνίας; Γιατί με καίνε τούτη η νίκη και ο θρίαμβος που τη συντροφεύει; Και γιατί με θλίβει η ήττα, όχι των επαγγελματιών της προόδου και των οπαδών των αριστεριστικών παραθρησκευμάτων; Αλλά η ήττα των ευαίσθητων ανθρώπων, αυτών που ακόμη κοιτάζουν τα γύρω τους, σκύβουν με αγάπη στο παλιό τους σπίτι, τι-

και στον λογισμό τους;

Τι έξυπνο μπορώ να πω για να εξηγήσω ότι, άμα κινδυνεύεις να χάσεις το σπίτι σου, αν αυτά που λες τα ακούνε και άλλοι, αν τα δάση σου τα σκοτεινιάζουν οι προγραμματισμένες φωτιές της μοίρας σου, αν η δημοκρατία που ζεις γίνεται μια δήθεν δημοκρατία και η ζωή σου γίνεται δήθεν μια πρωταγωνίστρια σε ριάλιτι σόου, όλα αυτά θα περάσουν, θα τα ξεπεράσουμε και θα ξαναμπούν όλα σε μια σειρά όπου οι κόποι και οι προσπάθειες θα ανταμείβονται δικαίως;

Πικράθηκα που τόσο και τόσο συγκατοίκοι του τόπου μου, του τόπου που τα παιδιά μας παίρνουν από τα γονικά μας, του τόπου που οι ποιητές και η τέχνη, οι αγωνιστές και οι φτωχοί άγιοι λάμπρυναν, αυτοί λοιπόν οι συγκατοίκοι του τόπου μου όλα τα προηγούμενα δήλωσαν πως δεν τους νοιάζουν, πως το μόνο που τους νοιάζει είναι αυτοί να περάσουν καλά, ας είναι και το καλό τους μίζερα σε μεγάλο βαθμό, μα το προτιμούν από το να αγωνιστούν για να γίνει ο τόπος ξανά πατρίδα, να γίνει ο τόπος ξανά κοινότητα, παρθένα, φιλία ή όνειρο.

Είχα μια μικρή ελπίδα που την έσβησε η πλάνη των πλάνων εκλογών του καταρρέοντος πολιτεύματος της τέως Ελλάδας.

Γ' αυτό και τώρα εγώ ο γονιός αισθάνομαι το έδαφος κάτω από τα πόδια μου να φεύγει και ό,τι και αν ψελλίζω προς τα παιδιά μου πάει στα χαμένα...

Κι η ελπίδα μου που χάθηκε ήταν τούτη: Ελεγα πως αυτή τη φορά λίγοι παραπάνω θα έβλεπαν πως αυτά τα ψηφοχάρτια ήταν σημαδεμένα. Μα τούτη τη φορά ήταν σημαδεμένα με αίμα. Ελεγα πως θα το έβλεπαν και θα το λογάριζαν οι συμπατριώτες μου! Γελάστηκα! Και απογοητεύτηκα βαθιά!

Δικηγόρος,
Imperial College Clean Power Professional
Certificate, επιμ/θείς στο ΕΚΠΑ στη Βιώσιμη
Ανάπτυξη και το Περιβάλλον

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Βαθιώτης*

Η διαδοχική εμπιστοσύνη των Ελλήνων πολιτών στο εκάστοτε, φαινομενικά διαφορετικό, όνομα των πολιτικών που προέρχονται από τα ευάριθμα τζάκια της εναλλάξ κυβερνώσας ελίτ δεν αποκλείεται να μας οδηγήσει πολύ σύντομα σε μια δυσθεώρητη οικονομική ή άλλου τύπου καταστροφή, η οποία, μετά τα απανωτά χτυπήματα των μνημονίων και της πανδημίας, θα μοιάζει με το νοκ άουτ που καταφέρει τελικώς στον αδύναμο πυγμάχο ο αντίπαλός του.

Ετσι, μετά τις εκλογές της 25ης Ιουνίου, είναι πιθανόν να θεθεί επί τάπητος το εξής αδυσώπητο ερώτημα: Για την καταστροφή της Ελλάδος θα ευθύνεται ο ίδιος που πίστεψε αφελώς τους μασκοφορέμους (μεταφορικός τε και κυριολεκτικός) πολιτικούς ή, αντιθέτως, άξιοι μορφές είναι αυτοί οι τελευταίοι, οι οποίοι υλοποίησαν επί σειρά ετών ένα ανάλγητο πρόγραμμα εξάντλησης των πολιτών και σταδιακού ξεπουλήματος της χώρας τους; Τις παίζει; Ο πολίτης που έτρεφε αφελώς εμπιστοσύνη στον πολιτικό ή ο πολιτικός που διέψευσε δόλια την εμπιστοσύνη του πολίτη; Το καίριο αυτό ερώτημα είχε απασχολήσει ήδη τον Εμμανουήλ Ροΐδη στο εξάισιο διήγημά του «Το παράπονο του νεκροθάππου», το οποίο δημοσιεύθηκε από τις 19 έως τις 27 Νοεμβρίου 1895 στην εφημερίδα «Εφημερίς» και είναι σήμερα διπλά επίκαιρο, αφού πραγματεύεται την ρουσφετολογική εξάρτηση του Έλληνα από το κομματικό σύστημα, σε φόντο επιδημίας.

Ο Συριανός ήρωας Αργύρης Ζώμας, πατέρας επτά παιδιών, εμπιστεύθηκε έναν Αθηναίο συνταγματάρχη που θα κατέβαινε στις εκλογές ως υποψήφιος βουλευτής. Με πολλά καλοπιάσματα και γαλιφίες, ο συνταγματάρχης πρότεινε στον Αργύρη να γίνει κοιματάρχης και αντιπρόσωπός του στις εκλογές. Θα τον διόριζε σε καλή θέση, στη Σύρο ή στην Αθήνα, θα γλίτωνε τον αδελφό της γυναίκας του που ήταν στην φυλακή για λαθρεμπόριο, θα εξασφάλιζε υποτροφία στον γιο του. Όταν ο συνταγματάρχης εξελέγη βουλευτής, ο Αργύρης άρχισε να τρέχει για να πουλήσει το κτήμα, τον ορνιθώνα, τις κατσίκες και τα γουρουνία του. Μετά κόπων και βασά-

**Η πλειοψηφία βαυκαλίζεται
ότι οι κυβερνήτες του
τον φροντίζουν με αμέτρητα
bonus και pass, κάνοντας
τα ψύχουλα να φαίνεται
ότι προέρχονται
από... ψυχούλες!**